

илҳом ёфта, нидо кард: «Нигоҳ кунед! Инак Бараи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад» (Инчил, 1:29) Исои Масеҳ ба барачае монанд аст, ки мусолиҳаро барои Абдурраҳмон имконпазир гардонд.

Агар шумо барои хатоҳои худ ҷазо мебинед, пас ин одилона аст. Вале Исои Масеҳ, ки комилан бегуноҳ буд, ихтиёран масъулиятро барои хатоҳои мо ба зиммаи худ гирифт. Ҳеҷ кас Ӯро ба ин амал водор накард. Ӯ маргро ихтиёран қабул кард, то талаботи адолатро қонеъ гардонад. Аз миёни ҷама одамоне, ки дар замин зиндагӣ кардаанд, Ӯ ягона одаме буд, ки дар ягон кирдор айбдор набуд, бо вучуди ин иҷозат дод бо ӯ тавре рафтор кунанд, ки бо бара аз ҳикояи Абдурраҳмон рафтор карданд. Маҳз аз ҳамин сабаб, баъди он ки ӯ барои мо ранҷ кашид, Худо ӯро ба осмон бурд.

Шояд, дар зиндагии шумо низое ҷой дошта бошад. Шояд, шумо ҳам, мисли Фотима аз ҷониби касоне, ки дӯсташон медоред, рад шудаед. Шояд, нафаре шуморо ранҷонда бошад ё обрӯи шумо ноодилона паст зада шуд. Шояд, шумо ҳам мисли Абдурраҳмон, айбдоред ва аз ҷазо метарсед.

Исои Масеҳ метавонад мадад расонад. Шумо метавонед ба Ҳаққи Таоло рӯчуъ намуда, чунин арзро ба забон биёред:

Худовандо, ман ҳаргиз наметавонам барои гуноҳҳои худ фидия диҳам. Вале ман

медонам, ки Ту Исои Масеҳро ҳамчун изҳори Марҳамати Худ назди мо фиристодӣ. Лутфан, маро ба хоҳири он некие, ки ӯ барои тамоми башарият ба ҷо овард, биомурз. Дар дарк намудани роҳи Исои Масеҳ ба ман мадад расон, то ман тавонам марҳамати Туро дар зиндагии худ аз сар гузаронам. Омин.

Агар шумо мехоҳед нусхаи Инчилро ба даст биёред, бо мо тавассути воситаҳои алоқа, ки дар тарафи чапи буклет пешниҳод гардидаанд, тамос бигиред.

Copyright © Маводи маъмур бо мақсади ғайритиҷорати бе иҷозат метавонад нашр ва паҳн шавад.
Оято аз тарҷумай нашри Институти тарҷумай Китоби Муқаддас, Стокгоlm
1999 оварда шудаанд.

Барои мутолиаи доимӣ

Истироҳат дар ҷаҳони ноором

Бидуни тарс дар назди суд

Барои дарёфт намудани маълумоти иловагӣ QR-кодро скан кунед.

Иштиёқи марҳамат

Copyright © Маводи маъмур бо мақсади ғайритиҷорати бе иҷозат метавонад нашр ва паҳн шавад.
Оято аз тарҷумай нашри Институти тарҷумай Китоби Муқаддас, Стокгоlm
1999 оварда шудаанд.

Фотима худро дар иди Курбон танҳо эҳсос мекард, он қадар танҳо, ки ба назар ҷунин мерасид, ки ин ҳолатро пушти сар намудан яқинан аз тавонӣ ӯ берун аст. Охир дар ин на нафари дигар, балки худаш айбдор буд, ин рост аст?

Фотима ба хотир овард, ки чӣ гуна бо хашму ғазаб бо падараш дар бораи никоҳ бо Аҳмад баҳс мекард. Он замон ӯ ҷавон буд ва ба вай саҳт дил баста буд. Чӣ тавр падари ӯ тавонист не бигӯяд? Вақте ӯ гурехт, то ба Аҳмад ба шавҳар барояд, падараш гуфт, ки акнун дари хонаи волидайн барои ӯ ҳамеша баста аст.

Он замон ба назараш ҷунин мерасид, ки ба туфайли муҳаббаташ ба Аҳмад тавони таҳаммул намудани ҳама гуна шармандагиро дорад. Вале дере нагузашта ӯро лозим омад иқрор шавад, ки падараш ҳақ буд. Маълум шуд, ки Аҳмад на он мардест, ки ӯ дӯсташ доштааст. Вай ӯро гузошта, зани дигар гирифт.

Фотима аз рафтори худ шарм мекард. Ба назараш ҷунин менамуд, ки ҷазои ба сараш омада одилона аст. Ва барои ӯ замони барои хатохояш ҷазо дидан фаро расидааст. Ӯ хуб дарк мекард, ки адолат чӣ тавр амал мекунад. Вале қалбаш иштиёқманди раҳму тарахҳум буд!

Аз ҳама Меҳрубон ва Раҳмдил

Агар мо худро фиреб намедодем, он гоҳ ҳамаамон хатоҳои худро иқрор мешудем, он

чизро иқрор мешудем, ки бар хилофи садои ҳикмат рафтор намудем. Мо одамонро меранҷондем. Нафаре моро низ меранҷонд. Мо дар миёни одамон зиндагӣ мекунем, ки ба хато роҳ медиҳанд. Ва чӣ гуна мушқил аст барои мо нафари дигареро ва инчунин худамонро ҳам бахшидан.

Оё ба даст овардани омуриш хатоҳои мо мумкин аст?

Ба хотир биёред, ки чанд маротиба ин суҳанони одиро ба забон овардаед «Бисмиллоҳир раҳмонир раҳим» — «Ба номи Худои Бахшоянда ва Меҳрубон.» Вале меҳрубонӣ чӣ вижагӣ дорад?

Эҳтимол, ҳама гап дар он аст, ки ҷомеаи мо — ва қалби ҳуди мо — ин қадар саҳт ба он ниёз доранд.

Меҳрубонӣ: беҳтарин роҳ аст

Чанд сол қабл марде бо номи Абдураҳмон бо ҳамсояи худ Карим ҷанг кард ва ӯро ба қатл расонд. Барои ҳарду оила дар ин деҳаи хурдакии Миср гӯё ҳаёт аз ҷӯш бозистод. Оилаи Карим ташнаи интиқом буди оилаи Абдураҳмон аз ҷазо тарс дошта, кӯшиш мекард ӯро муҳофизат намояд. Абдураҳмон хост ба ин вазъияти беилоҷ хотима гузорад. Ӯ аз пирони деҳа маслиҳат пурсид ва онҳо ба ӯ маросими пӯшидани кафанро тавсия доданд.

Абдураҳмон кафани сафеди худро овард ва ба болои он корд гузошт. Ӯ дар пеши назари

тамоми мардуми деҳа ба майдони бозор омад, ки ӯро аллакай он ҷо оилаи Карим интизор буд. Абдураҳмон назди Ҳабиб, бародари марди кушташуда ба зону зад ва кафан ва кордро ба вай пешниҳод кард. Ӯ меҳрубонӣ илтиҷо мекард ва ташнаи мусолиҳа буд.

Ӯ маргро ихтиёран қабул кард, то талаботи адолатро қонеъ гардонад.

Ҳабиб кордро ба гулуи Абдураҳмон гузошт. Дар айни замон пирони деҳа гусфанд оварданд ва Ҳабиб бояд қарор қабул мекард: меҳрубонӣ нишон диҳад ё қасос бигирад. Корд бар гурлуи Абдураҳмон равшану фасеҳ шаҳодат медод: «Акнун ту дар ихтиёри ман қарор дорӣ. Ва ҳозир ҳама инро мебинанд; ҳама медонанд, ки ман ҳам ҳуқуқи туро ба қатл расонидан ва ҳам имконияти ба ҷо овардани инро дорам. Вале ман меҳрубонӣ ва мусолиҳаро интиҳоб мекунам. Ман ба ин қасоси хунӣ хотима мегузорам.»

Ӯ аз Абдул-рахмон ру оварда, ба ҷои он гусфандонро забх кард. Вақте сели дард, ғазаб ва адолат бар сари ҳайвон фуру рехта шуд, Ҳабиб Абдураҳмонро ба оғӯш гирифт. Сулҳ миёни ду оила барқарор карда шуд.

Агар одамон ба пайдо намудани воситаи чӣ тавр тавҳам кардани адолат бо меҳрубонӣ қодиранд, пас Худо ҳам, бешак, ба айни ҳамон қодир аст!

Исо Масеҳ аст: Марҳамат аз Худост

Мо дар кучо метавонем дар бораи марҳамати Худо бидонем? Ҳамааш хеле одӣ аст. Шумо, шояд шунида бошед, ки Исои Масеҳро «Марҳамат» аз Худо меноманд. Ин маънои онро дорад, ки Ӯ қомилан таҷассуми марҳамат аст. Роҳи Ӯ - таълимоти Ӯ дар Инҷил - ин роҳи омуриш ва мусолиҳа аст.

Исои Масеҳ метавонад ин нақши олиро иҷро намояд, зеро Ӯ ягона шахсест аз фиристодагони Худо, ки қомилан бегуноҳ аст. Ҳар пайғамбар ва фиристодаи муқаддас барои хатоҳои худ ба омуриш ниёз дошт, вале на Исои Масеҳ. Ӯ мустақим ба осмон гирифта шуд ба ҷойи он, ки Рӯзи Доварио интизор шавад, зеро Ӯ ягон хато накард, ҳатто хурдтарин хато.

Аз ин сабаб Ӯро Марҳамат аз Худо меноманд. Ӯ ба мо намунаи марҳамати қомилро боқӣ гузошт ва чӣ тавр аз Худо марҳамат дарёфт намуданро таълим дод.

Чӣ тавр Исои Масеҳ метавонад ба ман мадад расонад?

Навишта шудааст, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар миёни издиҳом Исои Масеҳро дид ва аз Худо